

APRØBØS EN SMUK MISFORSTÅELSE

af Søren Hahn

Kære læsere af dette blad! Hvor er det dejligt, at vi har sådan et blad. Selv skriver jeg for det meste i et andet blad, i *Kosmos*, der jo er Instituttets blad. Men jeg læser selvfølgelig også i *Impuls*, og det, jeg især interesserer mig for, er alt det, som på nogen måde går imod eller er modsat Instituttets politik.

For politik er det. Både Instituttets holdning og den holdning, som ofte kommer til udtryk her i *Impuls*. Når Søren Ingemann f.eks. i sidste nummer af bladet kalder Instituttets nye udgave af *Livets Bog*, bind 1, for "en smuk misforståelse", så er det udtryk for en politik, der bygger på Martinus' udtalelse om, at der ikke må ændres i hans værker.

Den udtalelse går Instituttet selvfølgelig også ind for. Det er først, når vi kommer til fortolkningen af den, at vejene skilles. Begge parter kan dog være enige om, at ændrer man på et kommas placering, så ændrer man ofte ganske afgørende på indholdet og meningen med teksten. Det må man ikke. Men så er der også de såkaldte "skønhedspletter", som Martinus ikke mente, der var nogen grund til at ændre. Hvad med dem?

Nu ved jeg ikke, hvornår noget regnes for en skønhedsplet, men jeg holder meget af det sted i *Livets Bog*, bind 2, stk. 360, hvor Martinus i min udgave af bogen fra 1968 omtaler de koldblodede dyr som "koldblodige". Jeg elsker denne lille fortællelse og så den gerne bevaret. Betyder det så, at jeg også synes, at den skal gå igen i oversættelser til andre sprog?

Læg mærke til, at dette er en liden tue, der kan vælte et helt læs af spekulationer ned over os. Aha! - man kan altså diskutere, om der virkelig ikke må ændres noget i Martinus' værker. Man kan blive uenige, tolke ham forskelligt. Det er det, jeg kalder politik, og jeg mener ikke noget ondt med det. Men det er så her, at Søren Ingemann og Instituttet har hver sin holdning, skønt de begge ønsker at være loyale over for Martinus. Det er som i folkestyret, hvor politikerne kun vil det bedste, men alligevel ikke kan enes.

Derfor er politik interessant på to måder. Det er interessant, når man har en politik, som man vil forsvare over for

en anden politik. F.eks. ved at kalde den anden politik for en misforståelse, hvad den nødvendigvis også må være - ellers var det jo ens egen politik, der var noget galt med. Men politik er også interessant, når man som jeg finder, at begge parter argumenterer lige godt uden at fatte, at de aldrig vil nå hinanden. Det er som to sprogspil med hver sit sæt spilleregler.

I politik kan man være til højre eller til venstre, og i tolkningen af Martinus kan man forstå ham ordret eller i overført betydning. Eksplicit eller implicit. Og hvad er det mest rigtige? Er det f.eks. rigtigt at ændre i hans værker ud fra de retningslinier, som vi finder i Instituttets *Samarbejdsstrukturen*, stk. 13.6, side 94? Umiddelbart synes jeg, det vil være rimeligt, men jeg forstår udmærket Søren Ingemanns modsatte holdning, der går på en eksplicit tolkning af Martinus ønske om, at vi ikke må ændre noget.

Fint nok, men hvor let er det ikke at være i opposition til Instituttet? Det er som i folkestyret. Så længe man sidder i opposition, vælger man gerne de enkle løsninger. Men har man først fået regeringsansvaret, bliver det straks mere kompliceret. Så viser det sig, at det slet ikke er så enkelt bare at tage Martinus på ordet. Jeg har allerede vist et lille eksempel på det.

Altså, kære læsere! Vi kan lige så godt se i øjnene, at der her er tale om to politiske modsætninger, som står stejlt over for hinanden. Er der noget nyt i det? Nej, det viser bare, at vi er jordmennesker. Og eftersom det ikke nytter at drømme sig til en bedre verden, hvorfor så ikke affinde sig med den, vi har? Jeg ved godt, at det er en slem pille at sluge, men tungen op og ned med den! Luk øjnene og tænk på Martinus' ord om, at vi skal lære at finde os i alting.

Og hvordan ser verden så ud, når vi åbner øjnene? Den ligger badet i det dejligste solskin, hvor folk fra begge lejre falder hinanden om halsen af glæde over Instituttets nyeste udgave af første bind af *Livets Bog* og ligeledes jubler over, at værket nu også kan fås som nøjagtige kopier af det oprindelige værk. Uden Instituttets tilladelse ganske vist, men det er korrekt påtalt og fortjener tilgivelse, for

her har Søren Ingemann og hans folk virkelig gjort et godt stykke arbejde, som vil gøre enhver diskussion om eksplicit kontra implicit overflødig ud i al fremtid. Alle kan nu få, hvad de vil have. Men en god historie er det, og den fortjener at blive optegnet i "oldermandens avis", som det hedder i et af H.C. Andersens eventyr. Og skulle der endnu være nogen tilbage, som skumler i krogene, så er det ikke de politiske modsætninger, der er problemet, men dem selv.

Til slut skal I høre, hvor let og elegant Martinus formulerer det, jeg lige har prøvet på at sige. Citatet stammer fra: *Mentale fængsler*, bog 22b, kap. 14:

"Det kosmisk frie menneske er nået så langt frem i udvikling, at det ejer den guddommelige egenskab: ikke at vente sig verden eller væsenerne anderledes, end den og de netop er."

Den gamle indianerhøvding Seattle sagde (1850):

"Vi er en del af jorden, og jorden er en del af os. De duftende blomster er vores søstre. Hjorten, hesten og den mægtige ørn er vores brødre. Alle tilhører den samme familie. Alle ting er forbundne.

Jorden er vores mor. Det som overgår jorden, overgår også jordens børn. Mennesket har ikke skabt livets væv, det er bare en tråd i vævet. Det mennesket gør mod dette væv, gør det også mod sig selv."

Albert Einstein sagde:

"Et menneske er en del af den helhed, vi kalder universet. Mennesket oplever sig selv og sine tanker og følelser som noget, der er adskilt fra resten, et slags optisk bedrag af vores bevidsthed. Dette bedrag eller denne illusion er en slags fængsel for os, som begrænser os til vores personlige begær og til hengivenhed overfor nogle få nærmeste personer.

Vores opgave må være at befri os selv fra dette fængsel ved at udvide vores cirkel af medfølelse og kærlighed til at omfatte alle levende væsener og hele naturen i sin skønhed."